

На основу члана 142. и 144. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС”, бр. 79/05, 81/05-исправка 83/05-исправка, 64/07, 67/07-исправка, 116/08, 104/09 и 99/2014) Жалбена комисија Владе - Веће у саставу: Веселин Лекић, председник Већа, Петар Шпадијер и Снежана Новићевић, чланови Већа, на седници одржаној 29. јуна 2016. године, одлучујући по жалби А.А. државног службеника у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, изјављеној преко пуномоћника – Б.Б. адвоката из Б., на Решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, потпредседника Владе и министра број: ... од 29. фебруара 2016. године, у предмету: распоређивања преузетог запосленог, одређивању платне групе, платног разреда и утврђивању коефицијента за обрачун и исплату плате државног службеника и права на додатак на основну плату по основу времена проведеног у радном односу код послодавца, донело је

РЕШЕЊЕ

1. Усваја се жалба А.А. државног службеника у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре на Решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, потпредседника Владе и министра број: ... од 29. фебруара 2016. године, у делу тачке 1. диспозитива – који се односи на почетак примене распоређивања на радно место „почев од 7. марта 2016. године“.

2. Мења се тачка 1. диспозитива Решења број: ... од 29. фебруара 2016. године, и гласи:

„1. А.А. државни службеник, распоређује се на радно место за припрему, координацију и праћење израде и спровођења Просторног плана Републике Србије, регионалних просторних планова и програма имплементације, Група за Просторни план Републике Србије, регионалне просторне планове и програме имплементације, Одсек за просторни развој Републике Србије, Одељење за планирање просторног и урбаног развоја Републике Србије. Сектор за просторно планирање и урбанизам, које је разврстано у звање саветник, систематизовано под редним бројем ... Правилника, почев од наредног дана од дана коначности овог решења.“

3. Одбија се жалба на остале делове Решења број: ... од 29. фебруара 2016. године, као неоснована.

Образложење

Првостепени орган, Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре – потпредседник Владе и министра, донео је првостепено Решење број: ... од 29. фебруара 2016. године којим је одлучио да А.А. распореди на радно место за припрему, координацију и праћење израде и спровођења Просторног плана Републике Србије, регионалних просторних планова и програма имплементације, Група за Просторни план Републике Србије, регионалне просторне планове и програме имплементације, Одсек за просторни развој Републике Србије, Одељење за планирање просторног и урбаног развоја Републике Србије. Сектор за просторно планирање и урбанизам, које је разврстано у звање саветник, систематизовано под редним бројем ... Правилника, почев од 7. марта 2016. године (тачка 1. диспозитива првостепеног решења), да именованој утврди VIII платна група, први платни разред и коефицијент у висини од 2,53 (тачка 2. диспозитива првостепеног решења), као и да именовани државни службеник има право на додатак на основну плату (минули рад) од 0,4% основне плате за сваку навршену годину рада у радном односу код послодавца без обзира у ком државном органу је био запослен (тачка 3. диспозитива првостепеног решења).

Првостепени орган Решење је образложио тиме што се позвао на одредбе члан 134. став 1. и члана 140. став 1. Закона о државним службеницима и одредбе члана 13. став 2, члана 14. став 1, члана 15. став 1. и члана 23. Закона о платама државних службеника и намештеника и навео садржину тих одредаба, односно на Посебан колективни уговор за државне органе уз навођење садржине која се односи на додатак на основну плату по основу минулог рада, као и на одредбу члана 149. став 2. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре (који је ступио на снагу 25. фебруара 2016. године) и обавезу да се изврши распоређивање у року од 15 дана од дана ступања на снагу и оцену да је распоређивање А.А. извршено полазећи од њене стручне спреме, радног искуства и оспособљености и након што је утврђено да именована испуњава услове за распоређивање на радно место из диспозитива првостепеног решења.

Незадовољна наведеним решењем, А.А., преко пуномоћника и првостепеног органа, изјавила је 27. априла 2016. године жалбу, која је у Жалбеној комисији Владе примљена 31. маја 2016. године, којом добија

првостепено решење због битне повреде одредаба Закона о општем управном поступку и у којој наводи: 1) да је учињена битна повреда Закона о општем управном поступку и то члана 208. став 1, а због неблаговременог достављања првостепеног решења, као због непостојања основаног разлога да се првостепено решење, донето 29. фебруара 2016. године - у извршењу Правилника од 25. фебруара 2016. године, уручи жалиљи 20. априла 2016. године, а са ретроактивном применом од 7. марта 2016. године; 2) да је одлуком о распоређивању жалиоца на конкретно радно место за припрему, координацију и праћење израде и спровођења Просторног плана Републике Србије, регионалних просторних планова и програма имплементације, Група за Просторни план Републике Србије, регионалне просторне планове и програме имплементације, првостепени орган повредио материјално право и то одредбе члана 49б из Закона о државним службеницима и одредбе чл. 13-22, а нарочито одредбу члан 20. Закона о платама државних службеника и намештеника и наводи садржину поменутих одредаба и да су за обрачун и исплату плате жалиоца погрешно утврђени платни разред и висина коефицијента.

Жалиља предлаже да се уваже сви жалбени разлози и донесе ново решење на закону засновано.

Првостепени орган, Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, у свом акту број: ... од 16. маја 2016. године, обавестио је Жалбену комисију Владе да је, поступајући као првостепени орган у поводу жалбе А.А. утврдио да је жалба изјављена од стране овлашћеног лица, дозвољена и благовремена и оценио је да наводи из жалбе немају правно утемељење јер је ожалбено решење донето правилном применом материјалног права и без повреда поступка.

Изјашњавајући се о наводима из жалбе првостепени орган је обавестио Жалбену комисију Владе: 1) да су неосновани наводи жалбе у погледу достављања ожалбеног решења јер се жалилац погрешно позива на одредбу члана 208. Закона о општем управном поступку, који се не примењује у конкретном случају већ се, као специјални закон који искључује примену Закона о општем управном поступку, примењује члан 16. Закона о државним службеницима; 2) да су потпуно неосновани и правно неаргументовани наводи подносиоца жалбе о погрешној примени материјалног права, односно о пропуштању примене члана 49б став 1. Закона о државним службеницима, а из разлога што је жалилац претходно радио у Агенцији за просторно планирање, на коју су се примењивали прописи о јавним агенцијама и општи прописи о раду, односно Закон о раду у погледу остваривања права запослених, а која је престала са радом и чије послове и запослене је, по основу примене члана 129. Закона о изменама и допунама Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, број 132/14), преузело Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре тако да жалилац који је преузет до момента преузимања није имао статус државног службеника и на остваривање његових права у погледу одређивања висине зараде нису примењиване одредбе Закона о државним службеницима и Закона о платама државних службеника и намештеника; 3) да је до преузимања жалилац остваривао права из радног односа, па и право на зараду према Уговору о раду који је закључен применом члана 30. став 1. и члана 31. став 1. Закона о раду и сагласно коме је зарада уређена тим законом, уговором и Правилником о раду Републичке агенције за просторно планирање; 4) да је жалилац тек решењем о преузимању од 17. децембра 2014. године стекао статус државног службеника и да су се од тада на његова права, обавезе и одговорности из радног односа примењују одредбе закона којим се уређује положај државних службеника, да је то решење постало коначно и да је по основу тог решења жалилац већ преузет у министарство, а да је ожалбеним решењем само распоређен у складу са новим Правилником, тако да у конкретном случају нема места за примену члана 49б Закона о државним службеницима и члана 20. Закона о платама државних службеника и намештеника; 5) да су у ожалбеном решењу потпуно утврђене одлучне чињенице и да је правилно примењено материјално право, без повреда правила поступка и да је жалилац правилно распоређен на радно место за које испуњава прописане услове; 6) да остали наводи из жалбе нису од друкчијег утицаја на решавање конкретне управне ствари.

Првостепени орган предлаже Жалбеној комисији Владе да одбије наводе жалбе и потврди првостепено решење.

Разматрајући жалбу, ожалбено решење, списе предмета, прописе на којима је засновано ожалбено решење и поступак у коме је то решење донето Жалбена комисија Владе – веће је утврдило следеће.

Законом о државним службеницима прописано је: да државни службеник има право жалбе на решење којим се одлучује о његовим правима и дужностима, ако жалба тим законом није изричито искључена (члан 16. став 1); да се жалба изјављује у року од осам дана од дана пријема решења, ако тим законом није одређен краћи рок (члан 16. став 2); да жалба не одлаже извршење решења само кад је то тим законом изричито одређено (члан 16. став 3); да се при одлучивању о правима и дужностима државних службеника примењује закон којим се уређује општи управни поступак, изузев одлучивања о одговорности за штету (члан 140. став 4); да о жалбама државних службеника на решења којима се у управном поступку одлучује о њиховим правима и дужностима одлучују жалбене комисије (члан 142. став

1); да о жалбама државних службеника из органа државне управе, служби Владе и Републичког јавног правобранилаштва одлучује Жалбена комисија Владе (члан 144. став 1).

Првостепени орган правилно је утврдио да је изјављена жалба благовремена, допуштена и изјављена од овлашћеног лица, те је ова комисија – веће, у својству надлежног другостепеног органа, предмет узела у разматрање и одлучивање.

У поступку оцене законитости првостепеног акта, односно Решења првостепеног органа – Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, потпредседника Владе и министра, број: ... од 29. фебруара 2016. године утврђено је следеће:

У вези са наводима жалбе који се односе на то да је учињена битна повреда Закона о општем управном поступку и то члана 208. став 1, а због неблаговременог достављања првостепеног решења, као због непостојања основаног разлога да се првостепено решење, донето 29. фебруара 2016. године - у извршењу Правилника од 25. фебруара 2016. године, уручи жалиљи 20. априла 2016. године, а са ретроактивном применом од 7. марта 2016. године утврђена је основаност навода и да је првостепено решење незаконито у делу тачке 1. диспозитива, који се односи на те наводе, па је сагласно члану 229. став 3. и члану 232. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучено као у тачки 1. диспозитива овог решења.

С тим у вези утврђено је да је Законом о државним службеницима прописано је: да се при одлучивању о правима и дужностима државног службеника примењује закон којим се уређује општи управни поступак, изузев код одлучивања о одговорности за штету (члан 140. став 4); да Жалбене комисије одлучују о жалбама државних службеника на решења којима се у управном поступку одлучује о њиховим правима и дужностима и о жалбама учесника интерног и јавног конкурса (члан 142. став 1); да Жалбене комисије примењују закон којим се уређује општи управни поступак (члан 142. став 1).

Из наведеног произлази и неспорно је утврђено да решење којим се одлучује о правима и дужностима државног службеника по основу радног односа или рада у државним органима, односно у органу државне управе има карактер управног акта који се доноси применом одредаба Закона о општем управном поступку.

С тим у вези, утврђено је да је Законом о општем управном поступку прописано: да су по том закону дужни да поступају државни органи кад у управним стварима, непосредно примењујући прописе, решавају о правима, обавезама или правним интересима физичког лица, правног лица или друге странке, као и кад обављају друге послове утврђене тим законом (члан 1); да одредбе закона којима се, због специфичне природе управних ствари у појединим управним областима, прописују неопходна одступања од правила општег управног поступка, морају бити у сагласности са основним начелима утврђеним тим законом (члан 3); да је орган дужан да донесе решење и достави га странци што пре, а најдоцније у року од једног месеца од дана предаје уредног захтева, односно од дана покретања поступка по службеној дужности, ако посебним законом није одређен краћи рок (члан 208. став 1); да се решење донесено у поступку извршава кад постане извршно, да првостепено решење постаје извршно: истеком рока за жалбу, ако жалба није изјављена, достављањем странци, ако жалба није допуштена, достављањем странци, ако жалба не одлаже извршење, достављањем странци решења којим се жалба одбацује или одбија, а да другостепено решење којим је измењено првостепено решење постаје извршно кад се достави странци (члан 261. ст. 2, 3. и 4).

Из наведених одредаба произлази то да је орган државне управе обавезан да решење којим у поступку покренутом по службеној дужности одлучује о правима и дужностима државног службеника, односно из радног односа у органу државне управе донесе и достави странци у прописаном року (30 дана од дана покретања поступка) и да га изврши када оно постане извршно, а да се у односу на та питања, због специфичне природе управних ствари у појединим управним областима, посебним законом могу прописати неопходна одступања од правила општег управног поступка.

С тим у вези размотрена је садржина и примена одредаба члана 16. Закона о државним службеницима на које се првостепени орган позива и по основу чије примене сматра да није био у обавези да поступа по одредбама Закона о општем управном поступку, односно да примени члан 208. став 1. тог закона.

Чланом 16. Закона о државним службеницима прописано је: да државни службеник има право жалбе на решење којим се одлучује о његовим правима и дужностима, ако жалба овим законом није изричито искључена (став 1); да се достављање решења државном службенику врши у просторијама државног органа, а ако је државни службеник одсутан с рада достављање се врши поштом на адресу коју је државни службеник пријавио државном органу и која се налази у његовом персоналном досијеу (став 2); да, уколико достављање из става 2. тог члана није успело, службено лице државног органа саставља писмену белешку и да у том случају решење објављује на огласној табли државног органа и да се по истеку осам дана од дана објављивања решење сматра достављеним (став 3); да се жалба изјављује у року од осам дана од дана достављања решења, ако тим законом није одређен краћи рок (став 4); да жалба не одлаже извршење решења само кад је то тим законом изричито одређено (став 5), а то су решења о привременом премештају у

истом органу из члана 93. став 2, привременом премештају у други државни орган из члана 95. став 3, удаљењу са рада из члана 117. став 2, престанку радног односа заснованог на одређено време из члана 127. став 2, премештају и утврђивању да је државни службеник нераспоређен из члана 133. став 5.

Из садржине наведених одредаба произлази то да се оне не односе на рок за одлучивање првостепеног органа у поступку покренутом по службеној дужности и на извршење управног акта, односно да та питања посебним законом нису уређена на друкчији начин у односу на то како су она уређена Законом о општем управном поступку.

Дакле, из наведеног следи да се у вези са доношењем и достављањем првостепеног акта, односно решења и у вези са његовим извршењем непосредно примењују одредбе Закона о општем управном поступку.

Према томе, неспорно је утврђено да су наводи жалбе о повреди правила поступка у вези са доношењем, достављањем и извршењем ожалбеног првостепеног акта основани и да је првостепени орган повредио правила поступка, као и да је то од утицаја на остваривање права жалиоца, односно да су поступањем првостепеног органа повређена права жалиоца.

Ради отклањања утврђене незаконитости у поступању првостепеног органа и заштите права државног службеника Жалбена комисија Владе одлучила је као у тачки 1. диспозитива овог решења.

У вези са наводима жалбе који се односе на то да је одлуком о распоређивању жалиоца на конкретно радно за припрему, координацију и праћење израде и спровођења Просторног плана Републике Србије, регионалних просторних планова и програма имплементације, Група за Просторни план Републике Србије, регионалне просторне планове и програме имплементације, првостепени орган повредио материјално право и то одредбе члана 496 из Закона о државним службеницима и одредбе чл. 13-22, а нарочито одредбу члан 20. Закона о платама државних службеника и намештеника и наводи садржину поменутих одредаба и да су за обрачун и исплату плате жалиоца погрешно утврђени платни разред и висина коефицијента утврђено је следеће:

Законом о државним службеницима, уређена су питања правног положаја и права државних службеника за случај промене уређења система државних органа и прописано је: да се тим законом уређују права и дужности, између осталог, државних службеника (члан 1. став 1); да је државни службеник лице чије се радно место састоји од послова из делокруга органа, између осталог, државне управе или с њима повезаних општих правних, информатичких, материјално-финансијских, рачуноводствених и административних послова (члан 2. став 1); да се на права и дужности државних службеника који нису уређени тим или посебним законом или другим прописом примењују општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе (члан 4. став 1); да ако део делокруга државног органа преузме други државни орган, он преузима и државне службенике који раде у преузетом делокругу (члан 136. став 1); да се у свему осталом примењују одредбе тог закона које важе за случај укидања државног органа уз преузимање његовог делокруга (члан 136. став 2); да, ако државни орган буде укинут а његов делокруг преузме други државни орган, он преузима и државне службенике из укинутог државног органа, решењима која доноси руководиоца државног органа који је преузео делокруг (члан 135. став 1); да, до доношења новог Правилника у државном органу који је преузео делокруг, преузети државни службеници настављају да раде послове које су радили, а право на плату остварују према дотадашњим решењима (члан 135. став 2); да се, после доношења новог Правилника примењују одредбе тог закона које важе за случај кад је нов Правилник донесен само ради промене унутрашњег уређења државног органа, односно да се примењују одредбе члана 134. тог закона (члан 135. став 3); да се у случају доношења новог Правилника, сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководиоца води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања (члан 134. став 1).

Законом о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06) прописано је да се ради обезбеђивања услова за ефикасно спровођење и унапређивање политике планирања и уређења простора у Републици Србији, оснива Републичка агенција за просторно планирање (Агенција), као самостална организација која врши јавна овлашћења у складу са овим законом и прописима донетим на основу тог закона (члан 4. став 1), као и да Агенција послује у складу са прописима о јавним агенцијама (члан 5. став 2).

Законом о изменама и допунама Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 132/14) прописано је: да даном ступања на снагу тог закона престаје са радом Републичка агенција за просторно планирање, основана Законом о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06), као и да даном престанка рада Агенције послове из оквира надлежности Агенције преузима министарство надлежно за послове просторног планирања и да то министарство даном престанка рада Агенције преузима запослене, средства, имовину, документацију и архиву Агенције (члан 129. ст. 1-3).

Према Закону о јавним агенцијама ("Службени гласник РС", бр. 18/05 и 81/05 - исправка) на права, обавезе, одговорности и зараде директора и запослених у јавној агенцији примењују се општи прописи о раду, ако тим или посебним законом није што друго одређено (члан 7. став 2), а према Статуту Републичке агенције за просторно

планирање права запослених у Агенцији уређују се, односно запослени у Агенцији који имају права, обавезе и одговорности у складу са прописима којима се уређују радни односи (члан 30. став 2. и члан 31).

Из наведених одредаба произлази то:

1) да лице које је било у радном односу у јавној агенцији или агенцији на коју се примењују прописи о јавним агенцијама није имало положај државног службеника, већ је имало положај запосленог на остваривање чијих права, обавеза и одговорности из радног односа су се примењивали општи прописи о раду;

2) да се одредбе закона о државним службеницима које се односе на радноправни положај државних службеника у случају преуређења државног органа, по аналогiji, примењују и у случају када долази до укидања другог облика организовања чије послове преузима орган државне управе;

3) да се спровођењем одредаба Закона о изменама и допунама Закона о планирању и изградњи, односно преузимањем запослених из Републичке Агенције за просторно планирање у Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, мења статус, односно правни положај запослених који су радили на пословима који се преузимају;

4) да преузети запослени стичу положај запослених у државном органу, односно органу државне управе – са правном последицом да, на остваривање њихових права из радног односа, након преузимања, престају да се примењују општи прописи о раду, односно Закон о раду и општи акти Републичке Агенције за просторно планирање и да почиње да се примењује Закон о државним службеницима, као и други закони којима се уређују питања у вези са положајем и радом државних службеника, с тим што пуна примена тих прописа отпочиње у моменту распоређивања и стицања статуса државног службеника, а да у периоду до распоређивања они имају статус запосленог који права остварују на основу аката које је донела агенција применом општих прописа о раду и општих аката агенције.

Из чињенице да се од дана преузимања из Републичке Агенције за просторно планирање у Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре на остваривање права из радног односа за преузете запослене примењује Закон о државним службеницима, као и из чињенице да су тим законом уређена права за случај промене унутрашњег уређења државних органа – што искључује непосредну примену општих прописа о раду на радноправни положај преузетих запослених, произлази да преузети запослени, који су засновали радни однос у органу државне управе морају бити уведени у систем радних односа, односно распоређени на одговарајуће радно место и да им мора бити одређено одговарајуће звање у систему звања државних службеника (чиме стичу статус државних службеника) и да им се, након тога и сагласно звању, мора утврдити платна група и платни разред за обрачун и исплату плате.

Полазећи од наведеног првенствено је потребно размотрити то да ли је жалилац распоређен на одговарајуће радно место и да ли му је утврђено одговарајуће звање, те да ли се код распоређивања водило рачуна о пословима на којима је радио до распоређивања.

У том смислу, полазећи дакле од одредбе члана 135. став 3. Закона о државним службеницима, која упућује на примену правила која важе за случај новог Правилника због промене унутрашњег уређења државног органа, односно на примену одредбе члана 134. тог закона утврђено је следеће.

Законом о државним службеницима прописано је: да се ако Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају на друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године (члан 133. став 1); да ако одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво радно место не постоји или се државни службеник не сагласи са премештајем постаје нераспоређен (члан 133. став 2); да жалба не одлаже извршење решења о премештају и решења којим се утврђује да је државни службеник нераспоређен (члан 133. став 3); да се у случају доношења новог Правилника, сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководилац води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања (члан 134. став 1); да се ако новим Правилником нека радна места буду укинута или број државних службеника буде смањен, на прекобројне државне службенике примењују одредбе овог закона које важе за случај измене Правилника - члан 133. тог закона (члан 134. став 2).

Из наведеног произлази то: 1) да се у случају доношења новог правилника примењују првенствено одредбе члана 134. Закона о државним службеницима; 2) да примена тих одредаба подразумева да су сва радна места која су била систематизована старим правилником укинута и да су сва радна места која су систематизована новим правилником непопуњена, као и да су под једнаким условима доступна свим државним службеницима који су били распоређени по претходном правилнику; 3) да се код распоређивања по новом правилнику мора водити рачуна о томе да се државни службеници који конкуришу за та радна места распоређују на одговарајућа радна места, при чему се води рачуна о томе на којим пословима су радили пре распоређивања; 4) да се одговарајућим радним местом у смислу члана 134. Закона о државним службеницима сматра радно место за које државни службеник испуњава прописане услове, а да се под пословима на којима су државни службеници радили пре распоређивања подразумевају како звање у које је претходно

радно место државног службеника било разврстано тако и врста послова и област у којој су се обављали послови у том звању; 5) да код распоређивања за случај доношења новог правилника првенствено треба распоредити оне државне службенике који су обављали одговарајуће послове, односно који су имали исто звање и који су радили исту врсту послова у истој области за коју је новим правилником систематизовано рано место које се попуњава распоређивањем.

Из наведеног, надаље, такође, произлази и то да руководилац првостепеног органа приликом распоређивања по новом правилнику, по слободној оцени, врши избор између оних државних службеника који су у органу којим руководи (по претходно важећем правилнику) били распоређени да обављају одређену врсту послова, у одређеној области и који су радили на радном месту које је били разврстано у исто звање као радно место на које се распоређују, укључујући и државне службенике који су испунили услове за напредовање у то звање.

Дакле, за доношење одлуке о законитости распоређивања у случају преузимања послова и распоређивања након доношења новог Правилника неопходно је утврдити да ли је распоређивање А.А. извршено на одговарајуће радно место и да ли се при распоређивању водило рачуна о пословима на којима је радила до доношења првостепеног решења којим је распоређивање извршено.

А.А. до преузимања у Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре није била у радном односу у државном, односно у органу државне управе и именована није била распоређивана на радно место државног службеника, нити је имала статус државног службеника, нити јој је било утврђено звање.

С тим у вези, утврђено је да није могуће извршити поређење радних места на којима се рад обавља код послодаваца који нису у систему државних органа са радним местима у тим органима, тј на којима се рад обавља у различитом статусу, односно да се, ако је распоређивање у органу државне управе извршено на радно место на коме се послови обављају у оквиру прописаног истоветног нивоа образовања и уз испуњење других прописаних услова, не може закључити да је распоређивање извршено на ниже радно место, будући се нижим радним местом у систему радних односа у државним органима сматра радно место на коме се послови обављају са нижим нивоом образовања, радно место са нижим звањем или (у вези са губљењем два платна разреда и умањењем коефицијента по основу примене члана 18. став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника) радно место на коме се не руководи организационом јединицом.

С обзиром на наведено, а посебно узимајући у обзир то да је А.А. распоређена на радно место за које испуњава прописане услове, односно на радно место за које је као услов прописан ниво образовања који именована поседује и да на том радном месту обавља послове који по својој природи, врсти, сложености и одговорности одговарају пословима које је обављала у Републичкој Агенцији за просторно планирање и чије обављање је преузело Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, утврђено је да је именована распоређена на одговарајуће радно место.

Поводом навода жалбе да је првостепени орган повредио материјално право и то одредбе члана 49б из Закона о државним службеницима и одредбе чл. 13-22, а нарочито одредбу члана 20. Закона о платама државних службеника и намештеника утврђено је следеће:

Чланом 49б Закона о државним службеницима прописано је како се државном службенику одређује коефицијент у случају када се он преузима из једног у други орган, а у зависности од тога да ли се преузима на радно место које је разврстано у исто звање (став 1), непосредно више звање (ст. 2. и 3) или на радно место које је разврстано у непосредно ниже звање (став 3). Чланом 20. Закона о платама државних службеника и намештеника прописан је начин одређивања коефицијента државног службеника који је премештен на ниже радно место.

Одредбе наведених чланова примењују се код одређивања коефицијента за државног службеника који се преузима из другог државног органа, односно у случају када је могуће поредити радна места. Следствено томе, утврђено је да непосредна примена тих одредаба није могућа у случају када се одлучује о правима лица која су преузета у државни орган, односно у орган државне управе, а која су претходно радила код послодавца који нема статус државног органа и која су права из радног односа остваривала применом општих прописа о раду.

С тим у вези, однос између вредновања послова који су обављани у Агенцији и послова који се обављају у оквиру радних места у органима државне управе није могуће успоставити преко фактичког коефицијента на основу кога се врши обрачун и исплата зараде у агенцији или плате у органу државне управе имајући у виду то да се, по основу примене различитих прописа на основу којих се утврђују коефицијенти (општих прописа о раду и општих аката Агенције и Закона о платама државних службеника и намештеника), ради о два потпуно одвојена и различита система утврђивања коефицијената на основу којих се врши обрачун и исплата плате.

Према томе, а посебно узимајући у обзир то да је А.А. распоређена на радно место за које испуњава прописане услове, односно на радно место за које је као услов прописан ниво образовања који именована поседује, и да је распоређена да обавља послове који одговарају пословима које је обављала до преузимања утврђено је да именована није распоређена на ниже радно место.

Дакле, имајући у виду наведено тј. да је неоснована тврдња да је првостепени орган повредио материјално право зато што није применио одредбе наведених закона које уређују начин одређивања коефицијента за државног службеника који је преузет, односно премештен на ниже радно место.

Поред наведеног, у поступку утврђивања законитости нападнутог првостепеног решења размотрена је и формална ваљаност тог решења и, с тим у вези, утврђено је да је Законом општем управном поступку прописано је да образложење решења садржи, између осталог навођење правних прописа и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву (члан 199. став 2), као и да решење којим доносилац одлучује по слободној оцени садржи и разлоге којима се при доношењу решења руководио (члан 199. став 3).

Ценећи законитост ожалбеног решења у делу датог образложења утврђено је да образложење ожалбеног решења не садржи подробно указивање на чињенично стање на које је примењено материјално право, али да садржи материјални правни основ и навођење одлучног разлога да се именована распореди на радно место из диспозитива ожалбеног решења и да јој се за то радно место изврши адекватно и законито одређивање платне групе, платног разреда и коефицијента за обрачун и исплату плате, те да, стога, недостатак подробног образлагања донете одлуке није могао бити од утицаја на друкчије решавање у овој управној ствари.

Имајући у виду изнето Жалбена комисија Владе – Веће одлучило је као у изреци овог решења, а сагласно члану 230. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10).

Упутство о правном средству: Ово решење коначно је у управном поступку и против њега се може покренути управни спор пред Управним судом у року од 30 дана од дана његовог пријема, подношењем тужбе суду непосредно или поштом, уз коју се доставља препис тужбе и прилога за тужени орган и за свако заинтересовано лице, ако таквих лица има.

**Решено у Жалбеној комисији Владе решењем
број: : 112-01-602/2016-01 дана 29. јуна 2016. године.**

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
ЖАЛБЕНЕ КОМИСИЈЕ ВЛАДЕ**

Веселин Лекић

Доставити:

- жалиоцу, преко првостепеног органа и пуномоћника,
- првостепеном органу,
- у архиву.